

já se tehdy nezavřel, ale co člověk zmůže proti lenosti ve třiceti stupních nad nulou. Zkrátka se mi nechtělo vstávat, ale já ležel v tichu a nikoho nerušil.

Odpověděla mi další salvou písmenek přibývajících na papíře.

I když jsem na ni neviděl, měl jsem ten výjev před očima do každého detailu. Záda rovná jako pravítko, zadek posazený na půl žerdi a lokty položené na desce psacího stolu, jako by ji sedět učil fyzioterapeut. Neposedné prameny tmavých vlasů si krátkými klučíci prsty vracela za ucho. Psala pomalu, ale já věděl, že se z ní text valí mnohem rychleji, než dokáže starý psací stroj zachytit podstatu uchopené myšlenky, atmosféru místa nebo skrytý tón dialogu, a že píše pomalu, protože zkrátka nechce udělat chybu.

Teatrálně jsem vzdychl. „Eliško?!“

Tok příběhu ustal. „Ano?!“ zakřičela.

„Těším se, až to konečně dopíšeš a tu věc si odvezeš do Prahy!“

„*Ta věc* tady hezky zůstane,“ odpověděla. „Budu psát o víkendech, jakmile přijedu domů, a hezky hned od sedmi ráno, abys nevypával do jedenácti!“

„Cokoli, jen když to bude bestseller a budeš u toho mít zavřený dveře!“

Ozvalo se zaúpění židle, pleskání bosých nohou o lino a rána. Můj orámovaný plakát Jamese Deana se na stěně zahoupal a já reflexivně stáhl hlavu mezi ramena, jako bych očekával pohlavek.

„Děkuju!“ zahulákal jsem a ruku si držel u úst, abych vděčnosti dodal na rázu.

Pane bože, to je náhoda.

Poslední dny, možná týdny, s ní nebylo moc k vydržení. Zamlkle se vracela domů, zavírala se v pokoji a rodičům namísto dialogu nabízela jen úsečné odpovědi. Dával jsem to za vinu těm čtyřem týdnům, které ji dělily od studentského stěhování do Prahy, kde měla na koleji s Tomášem začít úplně novou životní kapitolu. A taky stresu, který si sama pumpovala do žil, onu přísnou sebekázeň, s níž přistupovala k vlastním povinnostem. Byla na sebe jako ras. Kolikrát jsem si říkal, že Tomášovi vážně nezávidím její náтуру dřiče, co v případě nutnosti odsune na vedlejší kolej všechno a všechny, protože má v diáři ještě jeden nesplněný úkol.

Neustále opakovala, že disciplína vytírá s talentem podlahu.

Někdy mi tou svou předpisovostí lezla na nervy.

Chvilí jsem si ještě četl, než jsem si klimbnul a probudil se o půl hodiny později celý zpocený a s koláčem slin na polštáři. Dal jsem se do pomalého balení věcí na trénink a stěží držel rozlepená víčka.

Kondiční fotbalové tréninky v létě byly ztělesněné zlo. Běhat bez míče by se mělo trestat, navíc jsem od začátku července chodil na brigádu do fabriky, kde jsem dělal, co bylo třeba, takže se mému tělu moc odpočinku nedostalo. Vstával jsem v pět ráno, snídal v tichu spícího domu, na kole odjížděl do práce kolem půl šesté a vracel se domů v půl třetí. Následovala chvíle čtení, nebo šlofik (někdy obojí) a na trénink. Na konci června, kdy se školní rok chýlil ke konci a mě zaplavila mocná úleva, že se na gymplu probouju do dalšího ročníku, jsem si o létě živil romantičtější představy. Týkaly se dlouhých večerů zalitých teplým světlem, dívky v krátkých šortkách, co nespěchá domů, a méně únavy, která mě poslední týdny i v mých osmnácti letech stravovala jako starce. Chtěl jsem zalepit ránu po jarním rozchodu, který mě sebral víc, než bych si dokázal přiznat.

Nestalo se. Čím víc totiž člověk na něco myslí a urputně se drží představ, tím víc to od sebe odhání. Přemýšlel jsem, jestli k létu s bezmeznou nadějí vzhlíží všichni, nebo tahle radostná naivita v nějakém pozdějším věku odumírá.

Když jsem vyšel z pokoje, dveře k Elišce byly zavřené. Vládlo za nimi netknuté ticho stejně jako ve zbytku domu. Rodiče ještě nebyli doma, pracovali do pěti a domů jezdili povětšinou společně. Zastavil jsem a přemítal, že bych zaklepal a poptal se, jak jde práce na rukopisu, aby se vzduch trochu pročistil, ale nakonec jsem ruku stáhl a vydal se chodbou do obývacího pokoje spojeného s kuchyní.

Na kuchyňském stole zůstal vzkaz.

Náš rodinný zvyk.

V polici vedle ledničky ležel malý bloček s lepicími papírky, na kterých jsme si nechávali krátké zprávy, když měl někdo něco koupit, čekala ho nějaká důležitá záležitost, nebo se hodilo někomu (většinou mně nebo tátovi) vyčinit. Eliška, pokud zrovna měla čas, své vzkazy psala na milovaném psacím stroji a poté nažloutlý papír (bílý